

Sygn. akt. I C 413/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Baca

Protokolant: Krzysztof Musiał

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A.(...) (...)z siedzibą w W.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo – (...) Spółce jawnej I. i A. S. z siedzibą w B.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 7217zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 413/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) SA(...) (...)w W.wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, aby strona pozwana Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Sp. jawna w B.zapłaciła na jej rzecz kwotę 405.098zł 30gr wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pomiędzy nią a (...) Sp. z o.o. zawarta została umowa ubezpieczenia mienia (m.in. telewizorów (...)) w transporcie z magazynu w Polsce do docelowego magazynu w Polsce lub zagranicą, potwierdzona polisą typu (...) nr (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 1 października 2012r. do dnia 30 września 2013r. (...) Sp. z o.o. zleciła stronie pozwanej przewóz 761 telewizorów (...) marki T. z magazynu w miejscowości B. do odbiorcy (...) Ltd. w Wielkiej Brytanii. Zlecenie przewozu zostało potwierdzone wystawieniem Międzynarodowego Samochodowego Listu Przewozowego CMR. Przewóz towaru odbywał się bowiem na podstawie Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR). W liście przewozowym jako datę załadunku wskazano dzień 13.11.2012r, a jako dzień dostawy 16.11.2012r. (...) Sp. z o.o. zaplombował drzwi naczepy plombą, a kierowca założył sztabę. Po otrzymaniu dokumentów kierowca samochodem z przesyłką wyjechał z terenu nadawcy. W związku z zaistniałą utratą ładunku podczas przewozu, poszkodowany (...) sp. z o.o. zgłosił szkodę stronie powodowej. Strona powodowa wskazała, że wypłaciła poszkodowanej spółce odszkodowanie w kwocie 405.098zł 30gr. Jako podstawę swego roszczenia strona powodowa wskazała art. 17, art. 23 w zw. z art. 29 ust 1 Konwencji CMR oraz art. 828 § 1 kc. Stwierdziła, że pozwana spółka przez umowę przewozu towaru, tj. 761 telewizorów, zobowiązana była do dostarczenia przesyłki do odbiorcy, a z uwagi na fakt, iż doszło do kradzieży 418 telewizorów zobowiązana jest do naprawienia szkody. Strona powodowa zarzuciła, że przewoźnik dopuścił się rażącego niedbalstwa w wykonaniu umowy przewozu. Mając bowiem na względzie przepisy dotyczące czasu jazdy, rzeczą strony pozwanej było tak

zorganizować przewóz, aby dostosować go do obowiązujących przepisów, a jednocześnie spełnić warunki umowy. Przede wszystkim procedury wymagają od kierowców postoju na parkingach strzeżonych, zatem oczywistym fakt, iż w sytuacji, gdy kierowca zatrzymał pojazd w innym miejscu niż parking strzeżony, to obowiązkiem jego był ciągły dozór pojazdu, biorąc pod uwagę, że był to przewóz wartościowych towarów. Zdaniem strony powodowej przedsiębiorca zajmujący się zawodowo przewozem towarów, w tym transportem ładunków o wysokiej wartości, a taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, z pewnością był świadomy ryzyka kradzieży takiej przesyłki. Zlekceważenie przez przewoźnika otrzymanej informacji, że przesyłka przedstawia wysoką wartość, a także wewnętrznych instrukcji, że pojazd powinien być pozostawiany jedynie na strzeżonych parkingach, świadczy o rażącym niedbalstwie przewoźnika, a także jego kierowcy, za którego przewoźnik ponosi odpowiedzialność. Przewoźnik wiedział, że otrzymał do przewozu cenną przesyłkę, więc powinien był zapewnić jej szczególne bezpieczeństwo, ponieważ z doświadczenia życiowego nawet „zwykłego człowieka”, nie trudniącego się zawodowo przewozem, wynika, że cenne przesyłki notorycznie stają się łupem przestępców, a więc ryzyko związane z przewozem takiej przesyłki jest wielokrotnie wyższe niż w przypadku przesyłki zwykłej. Zaparkowanie pojazdu w miejscu niestrzeżonym nie stanowiło żadnego zabezpieczenia przed kradzieżą, a wręcz ułatwiało dokonanie w sposób niedostrzeżony kradzieży, a co więcej w porze nocnej, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Nakazem zapłaty z dnia 28.01.2014r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd uwzględnił powództwo.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana Przedsiębiorstwo Handlowo – (...) Sp. jawna I. A. S.w B. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. Strona pozwana przyznała, że w dniu 1.04.2010r. zawarła umowę ramową na świadczenie usług transportowych z (...) (...) Central (...) Sp. z o.o, przy czym każdorazowo strona pozwana otrzymywała zlecenia transportowe. Przyznała także, że otrzymała zlecenie transportu wskazane w pozwie oraz, że doszło do kradzieży części ładunku w trakcie wykonywania usługi przez stronę pozwaną. Podniosła jednak, że kierowca, mając wymuszony koniecznością zachowania przepisów o czasie pracy kierowców postój, zatrzymał się na specjalnym parkingu dla samochodów ciężarowych w H., w odległości ok. 15 metrów od dystrybutorów stacji benzynowej. Strona pozwana zarzuciła, że postój ten miał charakter postoju koniecznego, w ramach którego kierowca pozostawał w samochodzie, a miejsce postoju było oświetlone. Podniosła, że zwyczajowo kierowcy przewożący różnego rodzaju ładunki korzystają z tego rodzaju parkingu w razie konieczności postoju, a obecność kierowcy w czasie postoju stanowiła o zachowaniu zasad ostrożności, co wyklucza możliwość przypisania stronie pozwanej rażącego niedbalstwa. Nadto strona pozwana stwierdziła, że przewożone telewizory w porównaniu z wartością innych ładunków nie jawią się jako ładunek o szczególnej wartości. Podniosła także, że telewizory te były przewożone naczepami z tzw. sztywną zabudową. Powołując się na judykaturę, strona pozwana stwierdziła, że rażące niedbalstwo oznacza zaniedbania znajdujące się już na granicy winy umyślnej, a wskazane przez nią okoliczności utraty ładunku nie pozwalają na przyjęcie, że dopuściła się zaniechania w zakresie elementarnych środków ostrożności. Strona pozwana stwierdziła nadto, że na trasie samochodu nie ma możliwości organizowania postoju, w tym postoju koniecznego, każdorazowo na parkingu wyposażonym w całodobową ochronę, ogrodzenie oraz pełen monitoring.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stronę powodową (...) SA (...) (...) łączyła z (...) Sp. z o.o. zawarta w dniu 1.10.2012r. umowa ubezpieczenia mienia w transporcie (polisa typu (...) nr (...)). Umowa została zawarta na okres od dnia 1.10.2012r. do dnia 30.09.2013r. Obejmowała ona także transport telewizorów i DVD Video z magazynu w Polsce do docelowego magazynu w Polsce lub zagranicą.

Zgodnie z OWU Ładunków w P. Krajowym roszczenia ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przejść miały na ubezpieczyciela z dniem wypłaty odszkodowania, do jego wysokości (§26 ust. 1 OWU).

Dowód: polisa nr (...) – k. 11 – 12,

informacja o polisie – k. 7 – 8,

OWU Ładunków w P. Krajowym – k. 13 – 15.

Stronę pozwaną Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Sp. jawną I. i A. S. łączyła z (...) Sp. z o.o. umowa świadczenia usług transportowych nr (...). Zgodnie z §2 umowy zlecenie transportu stanowiło nieodłączną część niniejszej umowy. Strona pozwana miała ponosić odpowiedzialność za przewożone towary od momentu załadowania ich na środek transportu do czasu wydania ich odbiorcy, zgodnie z regulacjami konwencji CMR. Na tych samych zasadach miała ponosić ryzyko przypadkowej utraty lub uszkodzenia towar, jeżeli nie udowodni, że utrata lub uszkodzenie zaszły nie z przyczyn leżących po jej stronie. W przypadku zaś uszkodzenia lub utraty całości lub części przewożonego towaru z przyczyn nie leżących po stronie przewoźnika strona pozwana miała m.in. udokumentować uszkodzenie plomb (§4 ust. 5 umowy). Strona pozwana przy wykonywaniu obowiązków, wynikających z umowy, była zobowiązana m.in. do posługiwania się odpowiednim sprzętem i środkami transportu.

Zgodnie z §11 ust. 4 wszelkie zmiany i uzupełniania umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem ich nieważności. Umowa podlegała prawu polskiemu (§11 ust. 5 umowy).

Umowę zawarto na czas określony od 1.04.2010r. do 31.03.2011r, a następnie aneksem nr (...) z dnia 31.03.2011r. przedłużono ją do dnia 31.03.2012r. oraz kolejnym aneksem nr (...) do dnia 31.03.2014r.

Dowód: umowa nr (...) – k. 58 – 64,

aneks nr (...) do ww umowy – k. 70 -71,

aneks nr (...) do ww umowy – k. 72.

Załącznik nr 2 do powyższej umowy - „Wzory obowiązujących dokumentów – zlecenie transportowe” określał warunki zlecenia i realizacji usług oraz instrukcję dla przewoźnika i kierowcy. Wskazano w nim, że obowiązuje całkowity zakaz rozładunku towaru w innym miejscu niż wskazany w dokumencie CMR oraz całkowity zakaz doładunku obcego towaru. W załączniku nr 4 do tej umowy stwierdzono, iż naczepa musi mieć twardą zabudowę typu chłodnia.

Dowód: załącznik nr (...) do ww umowy – k. 66,

załącznik nr (...) do ww umowy – k. 68.

Wobec zmiany treści zlecenia transportowego przez (...)(...) Central (...)Sp. z o.o, strona pozwana pismem z dnia 5.02.2012r. zwróciła się do niej o wyjaśnienie wątpliwości dotyczących interpretacji zapisu tegoż zlecenia w zakresie instrukcji dla przewoźnika dotyczącej parkowania pojazdu wyłącznie na parkingach wyposażonych w całodobową ochronę, ogrodzenie na całym obwodzie parkingu oraz pełny monitoring. W odpowiedzi na to pismo strona pozwana otrzymała informację, że bez nadzoru kierowcy pojazd może być pozostawiony jedynie na terenie T.lub w siedzibie przewoźnika, w pozostałych przypadkach parkowania pojazdu z ładunkiem (...)nie jest dopuszczalne, aby pojazd nie był nadzorowany przez kierowcę. (...)(...) Central (...)Sp. z o.o stwierdziła, że polisa strony pozwanej spełnia wymagania dotyczące postoju, w szczególności postoju koniecznego pod warunkiem nadzorowania pojazdu przez kierowcę.

Powyższego wymogu dotyczącego obowiązku parkowania pojazdów na parkingach strzeżonych dokonano jedynie we wzorze zlecenia pojazdu, a nie w umowie przewozu.

Dowód: pismo z dnia 05.02.2012r. - k. 73,

pismo (...)(...) Central (...)Sp. z o.o – k. 73a,

przesłuchanie współnika strony pozwanej I. S. – k. 183 (00:40:23).

(...) Sp. z o.o. zleciła stronie pozwanej przewóz 761 telewizorów (...) marki T. z magazynu w miejscowości B. do magazynu w O. w Wielkiej Brytanii. Zlecenie zostało potwierdzone wystawieniem Międzynarodowego Samochodowego Listu Przewozowego (CMR). W liście wskazano, że zabrania się rozładunku w miejscu innym niż miejsce dostawy. Załadunek towaru miał nastąpić w dniu 13.11.2012r, a jego dostarczenie do dnia 16.11.2012r. do godz. 14.00. Wartość towaru wynosiła 242.820 (...).

Dowód: list CMR – k. 23,

faktura VAT z dnia 13.11.2012r. - k. 25.

W dniu 13.11.2012 r. dokonano załadunku towaru wskazanego w liście CMR. (...) Sp. z o.o. zaplombował drzwi naczepy plombą, a kierowca J. J. zaryglował drzwi zamykaną na kłódkę sztabą. Po otrzymaniu dokumentów ok. godz. 9.00 kierowca wyjechał z terenu magazynu. Po godzinie 11.00 przyjechał na stację paliw w M., gdzie zatankował paliwo. Następnie o godz. 13.50 zatrzymał się na parkingu w C., ok. 30 km od przejścia granicznego w Ś., a o godz. 14.20 wyjechał na trasę do Niemiec. W tym dniu o godz. 18.25 zatrzymał się na nocny postój na parkingu przy stacji paliw w H. w Niemczech. Z uwagi na upływ czasu pracy przewidzianego dla kierowców, musiał na tym parkingu zatrzymać pojazd.

Dowód: zeznania świadka J. J. – k. 180 – 182 (00:04:24, 00:06:57, 00:22:58),

oświadczenie J. J. z dnia 14.11.2012r. - k. 57,

raport z badania szkody z dnia 17.01.2013r. - k. 16 – 22,

przesłuchanie współnika strony pozwanej I. S. – k. 182 – 183 (00:29:04, 00:37:00).

Parking ten był niestrzeżony, ale oświetlony i przystosowany do postoju ponad 200 ciężarówek. Kierowca zatrzymał pojazd w odległości ok. 15 metrów od dystrybutorów paliwa. Po drugiej stronie autostrady znajdował się urząd celny. Parking był często patrolowany przez funkcjonariuszy policji.

Dowód: zeznania świadka J. J. – k. 180 – 182 (00:08:44, 00:26:30, 00:26:30),

oświadczenie J. J. z dnia 14.11.2012r. - k. 57.

J. J. po spożyciu posiłku w kabinie samochodu, położył się spać ok. godz. 21. Obudził się następnego dnia przed godz. 5.00 i po zjedzeniu śniadania wyszedł z kabiny samochodu celem sprawdzenia pojazdu. Wówczas zauważył otwarte drzwi i stwierdził brak części ładunku. Udał się na stację paliw i tam o kradzieży poinformował jej pracowników oraz telefonicznie pracownika strony pozwanej. Po ok. 20 minutach przyjechali funkcjonariusze policji. W trakcie oględzin pojazdu stwierdzili oni zaginięcie 418 telewizorów oraz brak belki zabezpieczającej ładunek. Nie znaleziono ani sztaby, ani kłódki zabezpieczającej drzwi naczepy. Po dokonaniu oględzin pojazdu, kierowca udał się z policjantami na posterunek policji, gdzie został przesłuchany w obecności tłumacza. Następnie wyjechał w drogę powrotną do B..

Dowód: zeznania świadka J. J. – k. 181 – 182 (00:09:55, 00:13:11

oświadczenie J. J. z dnia 14.11.2012r. - k. 57,

raport z badania szkody z dnia 17.01.2013r. - k. 16 – 22,

przyjęcie zewnętrzne – k. 23 verte.

Parking strzeżony przeznaczony dla ok. 30 ciężarówek znajdował się w odległości ok. 70 km od H..

Dowód: przesłuchanie współnika strony pozwanej I. S. – k. 183 (00:33:01).

W dniu 15.11.2012r. (...) (...) Central (...) Sp. z o.o. wystawiła stronie pozwanej notę, obciążając ją kwotą 119.966 (...) w związku z kradzieżą 418 sztuk telewizorów.

Dowód: nota obciążeniowa nr (...) – k. 26.

W tym też dniu (...) Sp. z o.o. zgłosiła stronie powodowej szkodę. W zgłoszeniu wskazano, że zaginęło 418 sztuk telewizorów.

Dowód: zgłoszenie szkody – k. 24.

Kurs średni 1 (...) w dniu 13.11.2012r. wynosił 5,2378 PLN.

Dowód: tabela kursów walut NBP – k. 27.

Pismem z dnia 11.04.2013r. strona powodowa ustaliła wysokość szkody na kwotę 628.357,91zł (119.966 (...) x 5,2378 PLN), pomniejszyła ją o koszty frachtu oraz o odszkodowanie wypłacone przez stronę pozwaną w wysokości 218.509zł. Wobec powyższego przyznała i w dniu 16.04.2011r. wypłaciła (...) Sp. z o.o. odszkodowanie w kwocie 405.098zł 30gr.

Dowód: pismo z dnia z dnia 11.04.2013r. - k. 28,

potwierdzenie realizacji przelewu z dnia 16.04.2011r. - k. 29.

Odszkodowanie to odpowiadało wartości skradzionych telewizorów pomniejszonej o koszty frachtu. – okoliczność niesporna – k. 163.

Następnie pismem z dnia 12.11.2013r. strona powodowa wezwała pozwaną spółkę do zapłaty z powyższego tytułu jako należności regresowej kwoty 405.098zł 30gr.

Dowód: pismo z dnia 12.11.2013r. - k. 30.

W dniu 5.12.2012r. strona pozwana powiadomiła Prokuraturę Rejonową w Miliczu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 279§1 kk. Wskazała, że istnieje podejrzenie, że obie kradzieże telewizorów (...) w 2012r. miały miejsce jeszcze przed opuszczeniem przez pojazdy terytorium Polski.

Dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 74 – 75.

Na terenie Niemiec ilość parkingów strzeżonych dla samochodów ciężarowych jest niewielka, co czyni niemożliwym dokładne zaplanowanie postoju na nich, uwzględniając długość trasy oraz warunki drogowe. Wobec czego zwyczajowo przyjmuje się, że postój samochodu z ładunkiem nie może mieć miejsca na parkingach przydrożnych czy leśnych, a może nastąpić w obrębie stacji paliw, niedaleko hotelu lub restauracji, które są czynne 24 godziny na dobę.

Dowód: zeznania świadka K. P. – k. 160 – 161 (00:18:16, 00:24:52),

zeznania świadka J. J. – k. 181 – 182 (00:12:17, 00:24:37),

przesłuchanie współnika strony pozwanej I. S. – k. 183 (00:31:17, 00:35:18).

W tym czasie (...) Sp. z o.o. w umowach z przewoźnikami wymagała, aby samochód, w którym przewożono towar, był wyposażony w twardą zabudowę, dodatkowe zamknięcie drzwi i system alarmowy. Odnośnie parkowania pojazdów w czasie postoju, spółka ta wykluczała parkowanie na parkingach nieoświetlonych, leśnych lub przydrożnych. W 2012r. wprowadziła do zleceń przejazdów dodatkowy zapis dotyczący obowiązku parkowania na parkingach strzeżonych. Jednak przewidywała możliwość postoju na parkingach niestrzeżonych w przypadku postoju koniecznego, to znaczy takiego, gdy z uwagi na czas pracy kierowcy nie było możliwy dojazd do parkingu strzeżonego, wówczas dopuszczalne

było zaparkowanie pojazdu na parkingu przeznaczonym dla ciężarówek, oświetlonym, położonym przy autostradzie, a kierowca nie mógł opuścić pojazdu, choć mógł w tym czasie spać.

Pojazdy strony pozwanej wykorzystywane do przewozu towaru spełniają najwyższe standardy (...) Sp. z o.o. i spółka ta nigdy nie miała zastrzeżeń co do stosowanych w nich zabezpieczeń.

Dowód: zeznania świadka P. D. – k. 161 – 162 (00:32:25, 00:43:01, 00:45:34).

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na dokumentach złożonych przez strony, a nadto na zeznaniach świadków K. P., P. D. i J. J., jak i na przesłuchaniu współnika pozwanej spółki (...). Zeznania te są bowiem logiczne i spójne, a tym samym wiarygodne.

Ostatecznie pomiędzy stronami niesporna była wysokość szkody, spowodowanej kradzieżą telewizorów wskazanych w pozwie. Spór dotyczył tego, czy strona pozwana dopuściła się rażącego niedbalstwa w zakresie zorganizowania przewozu tak, by zapewnić właściwy czas przejazdu, a jednocześnie spełnić warunki umowy.

Zgodnie z art. 828§1 kc jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. W §26 ust. 1 OWU Ładunków w P. Krajowym powtórzono treść tego przepisu, a zatem umowa ubezpieczenia zawarta pomiędzy stroną powodową a (...) Sp. z o.o. nie zawierała odmiennych postanowień w tym zakresie. Z treści powołanego przepisu wynika, że roszczenie regresowe ubezpieczyciela ma charakter pochodny, a zatem zależny ono od istnienia roszczenia ubezpieczającego wobec osoby trzeciej.

W czasie, gdy doszło do kradzieży telewizorów, stroną pozwaną łączyła z (...) Sp. z o.o. umowa świadczenia usług transportowych nr (...). Zgodnie z §2 umowy zlecenie transportu stanowić miało nieodłączną jej część. (...) Samochodowy List Przewozowy CMR wystawiony został zaś przez (...) Sp. z o.o. Strony nie kwestionowały przy tym, że przewóz towarów miał się odbyć w ramach ww umowy. Zgodnie zaś z art. 4 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i protokół podpisania, sporządzonych w G. dnia 19.05.1956r, mających zastosowanie w niniejszej sprawie, dowodem zawarcia umowy jest właśnie list przewozowy. Towary, wskazane w ww liście CMR, objęte były zatem ochroną ubezpieczeniową, udzieloną przez stronę powodową w ww polisie. W tych okolicznościach w sprawie znajdował zastosowanie art. 828§1 kc

Zgodnie z art. 1 ust. 1 powołanej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiający. W niniejszej sprawie towar miał być przewieziony z Polski do Wielkiej Brytanii.

W myśl art. 17 ust. 1 ww konwencji CMR. strona pozwana jako przewoźnik odpowiadała za utratę towaru, która nastąpiła między przyjęciem towaru a jego wydaniem. Odpowiedzialność przewoźnika jest przy tym oparta na zasadzie ryzyka (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7.11.1995r, I ACr 606/95, OSA 1997/7-8/45). W art. 17 ust. 2 konwencji CMR wskazane są jednak przesłanki egzoneracyjne, zwalniające przewoźnika z odpowiedzialności. Dowód ich istnienia obciąża przewoźnika (art. 18 ust. 1 konwencji). Zgodnie z art. 17 ust. 2 konwencji CMR przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie towaru spowodowane zostało m.in. okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec. W niniejszej sprawie towar został skradziony na terenie Niemiec, a zatem istotne jest ustalenie, czy strona pozwana mogła uniknąć utraty towaru lub jej zapobiec. W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia art. 29 ust. 1 konwencji, w myśl których przewoźnik nie ma prawa

powoływać się na wyłączenie jego odpowiedzialności w związku z zaistnieniem przesłanki egzoneracyjnej, jeżeli szkoda powstała wskutek złego zamiaru przewoźnika lub jego niedbalstwa, które według prawa obowiązującego w miejscu prowadzenia sprawy sądowej uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem. Odesłanie do norm prawa krajowego zawarte w art. 29 ust. 1 konwencji należy rozumieć w ten sposób, że pojęcie „złego zamiaru” jest równoznaczne z winą w postaci rażącego niedbalstwa, o którym mowa w art. 86 ustawy – Prawo przewozowe. Rażące niedbalstwo będzie zaś miało miejsce wówczas, gdy stopień naganności postępowania przewoźnika jest szczególnie wysoki i drastycznie odbiega od modelu zachowania należytej staranności, chociaż ma on możliwość postąpić prawidłowo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15.03.2006r, I ACa 48/06, OSA 2008/6/22). Rażące niedbalstwo miałyby zatem miejsce wówczas, gdyby strona pozwana naruszyła elementarne zasady postępowania, których można oczekiwać od przewoźnika, a tego strona powodowa w niniejszym procesie nie wykazała.

Strona powodowa nie wskazywała przy tym na naruszenie obowiązków w zakresie zabezpieczenia pojazdu. Wskazała jednak, że postój pojazdu powinien nastąpić na parkingu strzeżonym, a strona pozwana powinna tak zaplanować przejazd, by taki postój był możliwy. Telewizory były transportowa w samochodzie ciężarowym, wyposażonym w naczepę o twardej zabudowie, zabezpieczonej sztabą, utrudniającej ewentualną kradzież towaru. W trakcie transportu kierowca zobowiązany był do przestrzegania norm czasu pracy, określonego w art. 6 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85. Norma ta wносиła 9 godzin z możliwością przedłużenia do 10 godzin dwukrotnie w tygodniu. Kierowca wyruszył zaś w trasę ok. godziny 9.00, a dotarł do parkingu w H. ok. godz. 18.30, a zatem nie powinien był jechać dalej, by dotrzeć do oddalonego o 70 km parkingu strzeżonego, co do którego zresztą nie mógł mieć pewności, że będą na nim wolne miejsca postojowe, skoro parking ten był przeznaczony na stosunkowo niewielką ilość pojazdów. Strona powodowa nie wykazała, by w pobliżu znajdował się parking strzeżony, na którym możliwy byłby postój w taki czasie, by nie naruszona została norma czasu pracy kierowcy. Nadto nie jest możliwe precyzyjne ustalenie czasu przejazdu na takim odcinku trasy. Różne mogą być warunki pogodowe i natężenie ruchu na autostradach. Postój w nocy z 13.11.2012r. na 14.11.2012r. miał zatem charakter postoju koniecznego. Pojazd zaparkowany został na parkingu przy stacji benzynowej, oświetlonym, niedaleko dystrybutorów z paliwem, a kierowca nie opuszczał go na czas odpoczynku.

Nawet jednak gdyby nie był to postój konieczny, to strona powodowa nie wykazała, by obowiązkiem przewoźnika było zapewnienie postoju pojazdu z towarem jedynie na parkingach strzeżonych. Na taki obowiązek nie wskazuje treść listu CMR. Jeśli nawet wolą stron miała do przewozu zastosowanie powołana umowa, to także ona nie zawierała takich postanowień, przy czym w jej §11 ust. 4 wskazano, że wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem ich nieważności.

Jak ustalono na terenie Niemiec ilość parkingów strzeżonych dla samochodów ciężarowych jest niewielka, co czyni niemożliwym dokładne zaplanowanie postoju na nich, uwzględniając długość trasy oraz warunki drogowe. Wobec czego przyjmuje się, że postój samochodu z ładunkiem nie może mieć miejsca na parkingach przydrożnych czy leśnych, a może nastąpić w obrębie stacji paliw, niedaleko hotelu lub restauracji, które są czynne 24 godziny na dobę. W tych okolicznościach nie można zarzucić stronie pozwanej, by dopuściła się niedbalstwa, a tym bardziej rażącego. Postój miał miejsce na parkingu dla ciężarówek, oświetlonym i w pobliżu stacji paliw. Istotne jest jednak, że był to w ocenie Sądu postój konieczny. W trakcie tego postoju kierowca pozostawał w pojeździe.

W tych okolicznościach nie można uznać, by strona pozwana nie dochowała należytej staranności, uwzględniającej zawodowy charakter działalności przewoźnika, a tym bardziej by można byłoby przypisać jej rażące niedbalstwo. Nie ma w świetle art. 355 k.c. podstaw do obciążania przewoźnika w międzynarodowym transporcie samochodowym bezwzględny obowiązek zapobieżenia skutkom w każdej sytuacji.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd uznał, że ubezpieczającemu nie przysługiwało wobec pozwanej spółki roszczenie o zapłatę odszkodowania, a tym samym strona pozwana nie była uprawniona tytułem regresu dochodzić zapłaty kwoty wskazanej w pozwie. Powództwo podlegało zatem oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc. Zasądzona kwota 7217zł kosztów procesu obejmuje 7200zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego i 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.